

दिवसभर पावसाची रिपरिप चालूच होती आणि आता पाच वाजल्यापासून चांगलाच पाऊस कोसळू लागला होता. हातातल्या पिशव्या सांभाळत तिने चावीने दार उघडले. पाच वाजले होते, पण इतका अंधार दाटून आला होता की जसे काही रात्रीचे ९-१० च वाजले असं वाटत होतं. कामावरून दमून आल्यामुळे तिने आल्याचा चहा केला टीव्हीसमोर बसून गरम गरम चहाचा आस्वाद ती घेऊ लागली. "काय जिणं आहे आपलं? एकटीनंच सर्व करायचं." तिच्या मनाला विचार चाटून गेला. "पैसा रग्गड कमावतो आपण पण त्याचा उपभोग घ्यायला वेळ आहे का आपल्याकडे? श्री कन्सल्टिंगमध्ये असल्यामुळे तो सारखा फिरतीवर. आता त्याला दुबईमध्ये प्रोजेक्ट मिळालं आहे. तीन महिने तो तिथेच राहणार आहे. अनुजला यंदाच प्रिन्सटन युनिव्हर्सिटीमध्ये प्री-मेडसाठी प्रवेश मिळाल्यामुळे तोही तिथेच. फोन येतो त्याचा, फेसटाईमही होतं पण मुलगा इतक्या लांब एकटाच, त्यात अवखळ वय - काळजी वाटतेच.

भरकटलेल्या मनाला तिने आवर घातला. सर्वांचं आयुष्य आता असंच आहे. काहीतरी चांगलं कमावण्यासाठी काहीतरी गमवावं लागतंच. एका चांगल्या आय टी कंपनीमध्ये ती 'टीम मॅनेजर' पदावर आहे. आपलं काम अतिशय इमानेइतबारे व जबाबदारीची जाणीव ठेवून सांभाळत आहे. समाजात तिला चांगला मान आहे. काही लोक तिला असे सल्ले द्यायचे, "कशाला करतेस इतकी दगदग? नवऱ्याला लड्डू पगाराची नोकरी आहे. मस्त त्याच्याबरोबर भटकायचं सगळीकडे आणि आता तर काय अनुजही लांब कॉलेजमध्ये. तुझी जबाबदारी संपली."

कधी कधी तिलाही वाटायचं, खरंच आपलं श्रीबरोबर जावं, मस्त हॉटेलमध्ये रहावं . पण दुसऱ्याच क्षणी स्वतःचं स्वावलंबी जीवन सोडणं म्हणजे फार मोठी चूक आहे याची जाणीव तिला व्हायची आणि मग नकोच कुणाचं ऐकायला. आहे ते सगळं छान आहे.

ऑफिसमधून येता येता तिने दूध, ब्रेड, अंडी अशी काही गोसरी आणली होती. त्या पिशव्या तश्याच पडल्या होत्या. त्या वस्तू तिने जागच्या जागी लावल्या व संध्याकाळच्या जेवणाची तयारी करायला हवी म्हणून ती उठली. एकटीसाठीसुद्धा काहीतरी करायला हवंच ना? पाऊस कोसळतच होता. आता तर वाराही सुटला होता जोरदार. काही झाडांच्या फांद्या निखळून पडत होत्या. तिच्या मनात विचार आला "आता पॉवर फेल झाली नाही म्हणजे मिळवलं."

भारतात आत्ता किती बरं वाजले असतील? आपल्याकडे संध्याकाळचे सात म्हणजे..... छे ! फोन नाहीच करता येणार. ती मंडळी छान साखरझोपेमध्ये असतील. भलत्या वेळी फोनची रिंग ऐकून घाबरून जातील उगीचच.

तिने पटापट पोळी भाजी खाऊन घेतली, दुसऱ्या दिवशीचा डबापण तयार करून ठेवला आणि क्लोजेटमधून तिच्या व श्रीच्या लग्नाचा फोटो अल्बम बाहेर काढला. अल्बमचे फोटो पाहण्यातली गंमत काही वेगळीच असते. एकेक पान उलटताना ती वीस वर्षं मागे गेली. श्रीची आणि तिची

पहिली भेट, घरच्यांना नकळत चौपाटीवर फिरणं, श्रीबरोबर पाहिलेला पहिला सिनेमा. सर्व चित्रपट तिच्या डोळ्यासमोरून सरकला. अल्बम पाहताना तिचा डोळा कधी लागला ते कळलेच नाही . मांडीवर उघडा पडलेला अल्बम, सोफ्यावर आडवी पडलेली तिची मान आणि चेहऱ्यावर अतिशय समाधानाची स्मितरेषा .....